

optages til opgørelsestidspunktets salgspris med fradrag af 15 pct.

Under hensyn til, at spørgsmålene om opgørelsen af varelager for tiden er genstand for overvejelse i et af finansministeren nedsat udvalg, der tillige behandler afskrivningsproblemer, har man anset det for rigtigst i nærværende forslag at udforme bestemmelsen om varelagers værdiansættelse i overensstemmelse med gældende ret, som den var indtil de ovennævnte ekstraordinære regler om varelageropgørelse blev indført under den sidste verdenskrig.

*Stk. 2.* Ifølge den almindelige bestemmelse i forslaget § 3, nr. 1, medregnes urealiserede værdistigninger ikke til den skattepligtige indkomst. En særlig hjemmel er derfor nødvendig for at kursbevægelser på værdipapirer for banker o. lign. kan influere på indkomstopgørelsen. Efter den gældende retstilstand kan banker vælge, om de vil tage kursbevægelserne i betragtning eller ikke, men den een gang valgte opgørelsesmåde kan ikke fraviges uden tilladelse fra ligningsdirektoratet. Også efter forslaget kan den i 1. punktum foreskrevne opgørelsesmåde, der tager kursbevægelserne i betragtning, fraviges med tilladelse af ligningsrådet. Denne tilladelse vil formentlig i forbindelse med lovens gennemførelse eventuelt kunne meddeles i en mere almindelig form.

*Stk. 3.* Reglen angår ligesom stk. 1 og 2 kun urealiserede værdistigninger og dækker gældende praksis på dette område.

Efter gældende ret antages det, at varer, som en handlende eller en fabrikant udtager af virksomhedens varelager til eget forbrug, ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst skal medregnes til anskaffelsesprisen, respektive produktionsprisen. Skattelovskommissionen har (kommissionsudkastet § 5, stk. 1 a — bemærkningerne side 76) foreslået en skærpelse af de nu praktiserede regler, idet forbruget af egne produkter foreslås ansat på grundlag af detailprisen for de pågældende varer. Da det formentlig er overordentlig tvivlsomt, om skattekommissionens forslag om værdiansættelsen af varer og produkter, udtaget til eget brug, er begrebsmæssigt holdbart, har man ikke anset det for rigtigst at optage den foreslåede bestemmelse i forslaget, og det vil herefter

have sit forblivende ved den gældende ret på dette område.

I kommissionsudkastets § 5, stk. 1 b, (bemærkningerne side 76) foreslås, at værdien af ikke erhvervsmæssig anvendelse af automobiler, vogne, heste og lignende driftsmateriel, der hører til skatteyderens erhvervsvirksomhed, samt værdien af arbejde, som udføres i skatteyderens private husholdning af medhjælpere, der er ansat i hans bedrift, skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Dette svarer til de gældende regler. I bestemmelsen gives endvidere nærmere regler vedrørende opgørelsen af værdien af de nævnte goder. Forsåvidt angår driftsmidler går disse bestemmelser ud på, at værdien af den private benyttelse skal ansættes til mindst halvdelen af de samlede udgifter (herunder afskrivninger) for det pågældende driftsmiddel, medmindre skatteyderen forelægger fyldestgørende regnskab vedrørende udgifterne ved benyttelsen af det pågældende driftsmiddel med sontring mellem den erhvervsmæssige og den private benyttelse. Værdien af bedriftsmedhjælpernes arbejde i den private husholdning foreslås ansat til mindst halvdelen af vedkommende medhjælperes samlede arbejdsvederlag, medmindre det drejer sig om rent lejlighedsvis bistand.

Reglen i kommissionsudkastets § 5, stk. 1, b, er ikke optaget i nærværende lovforslag. At værdien af den nævnte private benyttelse af driftsmateriel og bedriftsmedhjælpere skal medregnes til den skattepligtige indkomst, er det ikke nødvendigt at udtale i en bestemmelse i loven. Det er de særlige regler om opgørelsen af værdien, der er det egentlige indhold i kommissionsudkastets forslag. Disse regler forekommer imidlertid meget stive, og i det ubetingede generelle krav om fyldestgørende regnskab vedrørende driftsmidlers benyttelse stiller de meget vidtgående krav. Man har derfor fundet, at den nuværende tilstand var at foretrække, således at det overlades til ligningsmyndighederne at foretage det fornødne skøn over, hvorledes benyttelsen af driftsmidler og medhjælp i det enkelte tilfælde skal fordeles mellem bedriften og skatteyderens private forbrug. Dette udelukker ikke, at der i praksis følges visse normer med hensyn til fordelingen for visse grupper af skatteydere, men man har ikke ment det rigtigst at stille